

PARAULA I VIDA

El carisma d'Anna Maria Janer

S'acosta la **beatificació de la Mare Anna M. Janer i Anglarill** (1800-1885), que omple de joia la família «janeriana» que en segueix les petjades, la nostra Diòcesi d'Urgell que la té com a filla ben il·lustre i l'Església sencera. Dissabte que ve, el Delegat del Sant Pare reconeixerà la santedat i exemplaritat de la vida d'aquesta religiosa fundadora de l'Institut de la Sda. Família d'Urgell, i la proposarà com un full de ruta lluminós de seguiment del Crist.

Durant tota la seva vida, **el seu lema** de seguiment de Jesucrist fou: «**Estimar-te i servir-te sempre i en tot**». Amb aquestes paraules expressava clarament que la seva vida estava completament orientada cap

Religioses de la Sagrada Família amb les nenes d'una de les escoles impulsades per elles

a Déu, i per amor d'Ell, envers el servei concret i generós dels germans necessitats, en qualsevol lloc i circumstància. La seva acció i el seu compromís estigueren plenament arrelats en l'amor de Déu i floriren amb abundància envers els germans, i per això també avui la figura d'aquesta religiosa catalana del segle XIX ens interpel·la i esperona a tots nosaltres, homes i dones del segle XXI, immersos en l'era digital. Perquè l'amor rebut i donat no és només un llenguatge que traspasa les fronteres de l'espai i del temps, sinó que sobretot és un do que ve de Déu i que ens condueix cap a Ell, i per això és etern.

La Mare Janer va experimentar íntimament Déu com a font de l'amor a través de la contemplació i del seguiment de la persona de Jesucrist. Com Ell, que «no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la vida en rescat per tothom» (Mc 10,45), la nova beata escollí el camí del servei humil i silenciós al proïsme per donar testimoni de la proximitat amorosa de Déu. En els infants, els malalts i els més necessitats, hi descobrí una presència especial del Fill de Déu encarnat, i s'abocà al seu servei perquè havia entès que, si es donava als pobres i als més petits, com Jesús va fer, Déu es donaria totalment a ella i faria a fons l'experiència de ser filla de Déu.

Anna Maria Janer se sabia estimada per Déu i volia estimar-lo. I coneixia el manament rebut de Jesús: «Qui estima Déu, també ha d'estimar el seu germà» (1Jn 4,21). La seva consagració a Déu com a esposa de Crist es materialitzà visiblement en la seva generosa entrega als germans des dels vots religiosos de castedat, pobresa i obediència. Les Constitucions de les **Germanes de la Sagrada Família d'Urgell** descriuen la seva radicalitat evangèlica amb aquestes paraules: «Jesucrist és per a Anna Maria Janer l'ideal suprem de la seva vida i la raó de la seva donació als altres. La seva caritat, feta servei als necessitats, veient en ells la imatge de Jesucrist, és signe autèntic del seu amor a Déu, que creix i s'enforteix per la recerca i el compliment de la voluntat divina» (Constitucions n. 4).

En els difícils temps de les lluites entre liberals i tradicionalistes, de guerres carlines i revolucions a Catalunya i a tot Espanya, es prodigà envers tots sense distinció, fossin del bàndol que fossin: «Jo recullo tots els qui tenen necessitat i estan ferits», deia. I seguint l'exemple de sant Pau (cf. 1Co 9,22), exhortava les seves filles espirituals a fer-se «totes a tots com Jesucrist ens ho ensenya».

La caritat cristiana, doncs, fou el centre vital de l'obra de servei impulsada per Anna Maria Janer. Una caritat tendra i maternal, sense escarafalls o grandiloqüències, que troba la manera de fer sempre bé al pròxim, rehabilitant-lo i fent-lo lliure. Que la seva beatificació ens ajudi a tots nosaltres a revifar el nostre amor cap als germans i cap a Déu!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Trobada de Pregària per la Pau

► Els dies 11 a 13 del passat setembre es va celebrar a Munic la XXVI Trobada Internacional de Pregària per la Pau, promoguda per la Comunitat de Sant'Egidio amb la finalitat de mantenir viu i operant l'*esperit d'Assís*, en record de la primera d'aquestes trobades, que convocà el beat Joan Pau II a la ciutat de sant Francesc l'any 1986. El lema d'aquesta trobada fou: «Hem de viure junts. Religions i cultures en diàleg.» Un lema ben oportú, en el desè aniversari de l'atemptat terrorista contra les Torres Bessones de Nova York. Les diòcesis catalanes varen estar representades a la trobada de Munic pel cardenal de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach; per l'arquebisbe Mons. Joan Enric Vives, prelat de la diòcesi d'Urgell i copríncep d'Andorra; i per diversos preveres i laics, alguns dels quals són membres de la Comunitat de Sant'Egidio.

GLOSSA

Un gran moment per a la compassió

Pas a pas, amb alguns sotracs, ens hem anat endinsant en la situació de crisi que, amb un despertar sobtat, ens ha tret d'un somni inconscient. Somniàvem i pensàvem que érem rics. La realitat és ben diferent. Que ningú esperi que la crisi passi i es pugui tornar, com si res, a la situació de 2006. La crisi actual no és una tempesta d'estiu. No es pot adoptar la postura d'esperar que passi com si fos un ruixat. Convé preveure com ens posarem tots a cobert. Convé reflexionar perquè moltes coses han de canviar: en la vida social, en l'economia familiar, en l'economia empresarial i en l'economia pública. No es recuperarà tot el que es tenia: caldrà fer-ho tot més senzill, establir prioritats... Això dibuixa la necessitat d'un exercici continuat d'austeritat que no és possible sense renúncies, sense generositat, sense compartir, sense compassió, sense pensar en el bé comú, sense un cert dolor...

En retornar a casa després d'una activitat d'estiu, escriu una noia: «Ahir vaig tornar d'una travessa per Navarra. Després de sis dies envoltada de fagedes indescriptibles, prats, ramats d'ovelles, falcons i molta pluja, les primeres notícies que llegeixo al diari són caòtiques i d'un món que no té ni cap ni peus: desconcert econòmic, assassinats, repres-

sió, estafes, guerres inacabables, la fam que creix, la incertesa econòmica ben a prop... Aquest és el mateix món que el de la pau de les muntanyes i la plenitud de la natura, del caminar junts amb un pas compatible, d'ajudar-nos, de tenir present l'altre. Quina ambivalència i confusió! Pare, et demano que sapiguem mirar aquest món amb els teus ulls de misericòrdia, de justícia i amor, i no amb uns ulls sovint plens de prejudicis, odi, venjança i incomprensió. Perquè si mirem el món amb la teva mirada serem capaços de continuar construint el teu Regne amb compassió, justícia, pau, misericòrdia i joia.»

«La vinya del Senyor de l'univers sou vosaltres, poble d'Israel. Vosaltres, gent de Judà, éreu la seva plantació predilecta. El Senyor n'esperava justícia, i per tot veu injustícies; volia misericòrdia, i tot són misèries» (Is 5,7). El mateix profeta ens anunciarà de seguida «una gran llum» per donar consol a tots els que vivien «a la terra de les ombres de la mort». Nosaltres hem de preparar el camí del Crist, la *gran llum*, il·luminant el món en què vivim amb les nostres torxes de compassió, justícia, pau, misericòrdia... i joia, alegria i esperança, sempre!

Enric Puig Jofra, SJ

Beatificació de la mare Anna M. Janer

Anna M. Janer, fundadora de l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell, a la Seu d'Urgell, va respondre el 1859 la petició del bisbe d'Urgell Josep Caixal i Estradé de mantenir una germandat de caritat. Va crear la congregació per fer efectiva la dedicació a l'educació cristiana de nens i joves i a l'assistència de malalts i gent gran. Serà beatificada a la Catedral de la Seu d'Urgell el proper dia 8 d'octubre, a les onze del matí.

DIUMENGE XXVII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 5,1-7)

Dedico aquest cant al meu estimat, cant de l'enamorat a la seva vinya. El meu estimat tenia una vinya al turó de Ben-Samen. La cavà, la netejà de pedres, hi plantà els millors ceps, construï al mig una torre de guàrdia i hi va fer un cup tallat a la roca. Esperava que li donaria bon raïm, però li donava raïms agres. I ara, si us plau, habitants de Jerusalem i homes de Judà, feu de jutges entre jo i la meva vinya. Què podia fer per ella que no ho hagi fet? Per què em dona raïms agres quan jo n'esperava bon raïm? Doncs ara us diré què penso fer a la meva vinya: li traure la tanca, i que els ramats la brostegin, enderrocaré el seu clos, i que el bestiar la trepitgi. La deixaré abandonada. No la podaran ni la cavaràn, hi creixeran argelagues i cards, i manaré als núvols que no hi deixin caure la pluja.

La vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel, i els homes de Judà són els ceps que ell havia preferit. N'esperava justícia, però no hi veu sinó injustícies; n'esperava bondat, però hi sent el clam dels oprimits.

▶ Salm responsorial (79)

R. *La vinya del Senyor és el poble d'Israel.*

Un cep vau portar d'Egipte, / per plantar-lo, traguéreu els nadius. / Els seus brots van créixer fins al mar, / els seus plançons, fins al Gran Riu. R.

Com és que heu derrocat la seva tanca, / perquè l'esfulli qual-sevol vianant? / Hi entren els senglars a devastar-la / i els animals salvatges hi pasturen. R.

Déu de l'univers, / gireu des del cel els vostres ulls, / veniu i visiteu aquesta vinya, / que la vostra mà havia plantat / i havia fet robusta i forta. R.

No ens apartarem mai més de vós; / gardeu-nos vós la vida / perquè invoquem el vostre nom. / Senyor, Déu de l'univers, renoveu-nos, / feu-nos veure la claror de la vostra mirada / i serem salvats. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

(Fl 4,6-9)

Germans, no us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist. Finalment, germans, interesseu-vos per tot allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona reputació, virtuós i digne d'elogi. Practiqueu allò que jo us he transmès i vosaltres heu rebut, que heu sentit o heu vist en mi, i el Déu de la pau serà amb vosaltres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 21,33-43)

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: «Escolteu una altra paràbola: Un propietari plantà una vinya, la voltà d'una tanca, hi cavà un cup, hi construï una torre de guàrdia, deixà uns vinyaters que la cultivessin, i se n'anà del país.

Quan s'acostava el temps de la verema, envià els seus homes per recollir-ne els fruits, però aquells vinyaters els van agafar i a un li van pegar, a un altre el van matar, a un altre el van treure a cops de pedra. Ell envià més homes que la primera vegada, però els tractaren igual. Finalment els envià el seu fill, pensant que, almenys el fill, el respectarien. Però ells, en veure'l, es digueren: «Aquest és l'hereu: matem-lo i ens quedarem l'heretat. I l'agafaren, el van treure fora de la vinya i el van matar. Quan torni l'amo de la vinya, què farà amb aquells vinyaters?» Li responen: «Farà matar aquells mals homes i passarà la vinya a uns altres que li donin els fruits al temps de la verema.»

Jesús els diu:

«¿No heu llegit mai allò que diu l'Esclatada: La pedra heu rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet i els nostres ulls se'n meravellen? Per això us dic que el Regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el farà fructificar.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 5,1-7)

Voy a cantar en nombre de mi amigo un canto de amor a su viña. Mi amigo tenía una viña en fértil collado. La entrecavó, la descantó, y plantó buenas cepas; construyó en medio una atalaya y cavó un lagar. Y esperó que diese uvas, pero dio agrazones. Pues ahora, habitantes de Jerusalén, hombres de Judá, por favor, sed jueces entre mí y mi viña. ¿Qué más cabía hacer por mi viña que yo no lo haya hecho? ¿Por qué, esperando que diera uvas, dio agrazones? Pues ahora os diré a vosotros lo que voy a hacer con mi viña: quitar su valla para que sirva de pasto, derruir su tapia para que la pisoteen. La dejaré arrasada: no la podarán ni la escardarán, crecerán zarzas y cardos; prohibiré a las nubes que lluevan sobre ella.

La viña del Señor de los ejércitos es la casa de Israel; son los hombres de Judá su plantel preferido. Esperó de ellos derecho, y ahí tenéis: asesinatos; esperó justicia, y ahí tenéis: lamentos.

▶ Salmo responsorial (79)

R. *La viña del Señor es la casa de Israel.*

Sacaste una vid de Egipto, / expulsaste a los gentiles, y la trasplantaste. / Extendió sus sarmientos hasta el mar, / y sus brotes hasta el Gran Río. R.

¿Por qué has derribado su cerca / para que la saqueen los viandantes, / la pisoteen los jabalíes / y se la coman las alimañas? R.

Dios de los ejércitos, vuélvete: / mira desde el cielo, fíjate, / ven a visitar tu viña, / la cepa que tu diestra plantó, / y que tú hiciste vigorosa. R.

No nos alejaremos de ti: / danos vida, para que invoquemos tu nombre. / Señor, Dios de los ejércitos, restáuranos, / que brille tu rostro y nos salve. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses

(Fl 4,6-9)

Hermanos: Nada os preocupe; sino que, en toda ocasión, en la oración y súplica con acción de gracias, vuestras peticiones sean presentadas a Dios. Y la paz de Dios, que sobrepassa todo juicio, custodiará vuestros corazones y vuestros pensamientos

en Cristo Jesús. Finalmente, hermanos, todo lo que es verdadero, noble, justo, puro, amable, laudable, todo lo que es virtud o mérito, tenedlo en cuenta. Y lo que aprendisteis, recibisteis, oísteis y visteis en mí, ponedlo por obra. Y el Dios de la paz estará con vosotros.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 21,33-43)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los sumos sacerdotes y a los senadores del pueblo: «Escuchad otra parábola: Había un propietario que plantó una viña, la rodeó con una cerca, cavó en ella un lagar, construyó la casa del guarda, la arrendó a unos labradores y se marchó de viaje. Llegado el tiempo de la vendimia, envió sus criados a los labradores, para percibir los frutos que le correspondían. Pero los labradores, agarrando a los criados, apalearon a uno, mataron a otro, y a otro lo apedrearon. Envió de nuevo otros criados, más que la primera vez, e hicieron con ellos lo mismo. Por último les mandó a su hijo, diciéndose: «Tendrán respeto a mi hijo.» Pero los labradores, al ver al hijo, se dijeron: «Este es el heredero: venid, lo matamos y nos quedamos con su herencia.» Y, agarrándolo, lo empujaron fuera de la viña y lo mataron. Y ahora, cuando vuelva el dueño de la viña, ¿qué hará con aquellos labradores?» Le contestaron: «Hará morir de mala muerte a esos malvados y arrendará la viña a otros labradores, que le entreguen los frutos a sus tiempos.» Y Jesús les dice: «¿No habéis leído nunca en la Escritura: "La piedra que desecharon los arquitectos es ahora la piedra angular. Es el Señor quien lo ha hecho, ha sido un milagro patente?" Por eso os digo que se os quitará a vosotros el reino de Dios y se dará a un pueblo que produzca sus frutos.»

Faç de Jesús portant la creu. Pintura d'El Greco, Museu Nacional d'Art de Catalunya (Barcelona)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (□ Lleida) (litúrgia hores: 3a setm.): Jo 1,1-2,1.11 / Jo 2,3.4.5.8 / Lc 10,25-37 □ **dimarts**: Jo 3,1-10 / Sl 129 / Lc 10,38-42 ■ **dimecres**: Dt 8,7-18 / 1Cr 29,10-12 / 2Co 5,17-21 / Mt 7,7-11 ■ **dijous**: Ml 3,13-4,2a / Sl 1 / Lc 11,5-13 □ **divendres**: Jl 1,13-15;2,1-2 / Sl 9 / Lc 11,15-26 ■ **dissabte**: Jl 3,12-21 / Sl 96 / Lc 11,27-28 ■ **diumenge** vinent, XXVIII de durant l'any (litúrgia hores: 4a setmana): Is 25,6-10a / Sl 22 / Fl 4,12-14.19-20 / Mt 21,1-14.

COMENTARI

Els límits de l'ambició

La terra és un camp fecund, és una vinya fèrtil capaç de produir tot allò que la humanitat necessita per viure dignament, i molt més encara. Al llarg de la història, i sobretot en les èpoques més recents, l'enginy humà, el treball i la constància han aconseguit un progrés extraordinari que resta sempre obert a noves possibilitats i descobertes destinades a millorar dia a dia la vida dels homes i les dones d'arreu del món.

Tanmateix, en massa ocasions els avenços i la productivitat s'han obtingut a costa d'injustícies i d'explotacions sobre les persones. Països i poblacions senceres, majoritàriament del Tercer Món, han estat ocupats i saquejats pels paï-

sos rics o per empreses multinacionals amb interessos purament econòmics i comercials. L'ús dels recursos naturals ha anat acompanyat a vegades d'opressions, d'esclavatges, d'assassinats i fins i tot de massacres, especialment de poblacions indígenes. D'altra banda, aquesta explotació de la terra es duu a terme sovint sense valorar-ne les conseqüències a llarg termini, ja siguin de tipus ecològic, sanitari o de qualsevol altra mena.

D'acord amb la visió bíblica, la terra ha estat creada per Déu i posada al servei de tota la humanitat. Quan l'interès particular i el comportament egoista de persones o grups determinats perjudica la res-

ta, la situació resulta totalment inacceptable. Quan l'ambició humana oblida l'origen i la destinació dels béns materials, l'ús d'aquests béns esdevé negatiu i reprovable. La terra és un do de Déu en bé de tots, i mai l'egoisme d'uns no hauria de comportar la pobresa o el sofriment dels altres.

Amb les seves paràboles, Jesús recorda que Déu ha posat en les mans de la humanitat uns béns que cal administrar i fer produir en benefici de tothom, i que ell no pot restar indiferent davant les injustícies. Els seus seguidors han de treballar per una distribució més justa de les riqueses del món.

Agustí Borrell

BÍBLIA I SOCIETAT ACTUAL

Personatges de la Bíblia: Moisès (8) La mort en el mont Nebó

La mort de Moisès amaga un misteri molt interessant. En acabar el seu viatge vers la Terra Promesa va pujar al mont Nebó, i va contemplar tot el país de Canaan. Tanmateix, el text ens diu que Déu no li permet d'entrar-hi. El pot contemplar de lluny, però mor en terra estranya, en el territori de Moab (*Dt 34,1-6*).

Per quina raó a Moisès li és arrabassat el privilegi de trepitjar la Terra Promesa? Sembla que es tractaria d'un càstig pels fets a les fonts de Meribà de Cadeix, al desert de Sin, on el poble i el mateix Moisès varen manifestar incredulitat i desconfiança en Déu. Creure més enllà de les evidències que ens aporten els sentits és un requisit imprescindible per assolir el destí esperat.

Però hi ha una altra explicació en la línia del text de la carta als Hebreus: «Tots aquests (els patriarques) moriren en la fe, sense haver obtingut allò que Déu els prometia, si no veient-ho i saludant-ho de lluny, i reconeixent que eren estrangers i forasters a la terra... Aspiren, per tant, a trobar una pàtria millor, la pàtria celestial» (*He 11,13-16*).

Tal vegada la Terra Promesa reservada per a Moisès no era una terra material; ell era ciutadà d'una altra pàtria. El país de Canaan vers on s'adreçaven els israelites no deixa de ser una imatge de la bondat de Déu, un regal que posa de manifest els seus sentiments envers el poble. És la penyora del que esperen. És una imatge que indica una direcció, no pas un lloc on instal·lar-se definitivament. Ens revela un Déu que és, en essència, pura donació.

L'ésser humà no pot conèixer en plenitud qui és Déu mentre continuï sotmès a les servituds de la dimensió espai-temporal que defineix l'existència. Cal esperar al cim del mont Nebó per superar l'horitzó de la mortalitat i traspasar aquestes barreres que bloquegen el camí del coneixement de Déu. Moisès no podia deixar d'avançar un cop arribat a les portes de Canaan. No es podia aturar en aquella etapa, havia de continuar el seu èxode particular vers la meta definitiva que és Déu mateix. Nebó tan sols és el final d'un trajecte, el viatge continua.

Josep Otón

(*Històries i personatges*, Ed. Claret, Barcelona 2009)

ENTREVISTA

► NELA SÁNCHEZ

La JMJ silenciosa

La Nela és una noia veneçolana, sorda de naixement, que viu a Barcelona des de fa tres anys. El darrer curs ha col·laborat amb les activitats de la Pastoral del Sord de Barcelona, com les celebracions de la missa de cada dissabte, ajudant a la formació de voluntaris, atenent les persones grans i animant les activitats amb joves. Aquest estiu ha participat en la Jornada Mundial de la Joventut, primer a casa nostra i després a Madrid, en l'acollida i l'acompanyament de joves sords, una experiència que qualifica de *meravellosa*.

Com va anar l'acollida de sords estrangers a Barcelona?

Inicialment, ens vàrem fer voluntaris per als dies previs, tot preparant l'acollida de joves sords francesos i italians, que es van allotjar a la Parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa. Durant tres dies els vam acompanyar a la missa de la Sagrada Família, a la vetlla d'oració mariana a Santa Mònica, fent pregària amb tot el grup, i també els vam fer de guia per la nostra ciutat.

I un cop a Madrid...?

Ha estat la primera vegada que he participat en una JMJ. Ha estat una experiència meravellosa, que ha enfortit la meua fe. Els joves sords estàvem allotjats en una escola i va ser una oportunitat per contactar amb tothom amb llengües de signes de països d'arreu del món. Durant tres dies vam tenir les catequesis i la celebració de l'Eucaristia amb tres bisbes propers al món del sord, i es va presentar el tema «Arrelats i edificats en el Crist, fermes en la fe». A més, vam participar en la missa d'obertura, en la benvinguda del Papa i en el viacrucis a Cibeles, en la vetlla i en la missa de cloenda amb el Sant Pare a Cuatro Vientos. Als dos llocs hi havia una pantalla gegant amb la retransmissió d'intèrprets en els quatre idiomes principals de la llengua de signes.

I ara, a preparar la JMJ de Rio de Janeiro?

El grup de joves sords que hem participat en la JMJ estem animats per seguir acollint persones sordes per compartir la nostra fe. Continuarem participant en les activitats d'adaptar i comprendre la Bíblia, la catequesi de confirmació, les conferències per a matrimonis joves... resant i esperant que augmentin els joves sords que vulguin participar en la JMJ de 2013 a Rio de Janeiro.

Òscar Bardaji i Martin

«No te autocompadezcas nunca»

Durante una entrevista Martí Amagat, un sacerdote insigne, poeta y escritor, que pertenecía a la Casa Misión y fue párroco de Arenys de Mar, y que falleció hace poco en Banyoles, donde había nacido, me decía: «Mi padre no me dejó dinero, pero me dejó un consejo que no tiene precio. Me dijo: "Hijo mío, no te autocompadezcas nunca".»

—No sientas compasión de ti mismo. Jamás te arrugues. Todo sufrimiento forja la voluntad y templea el espíritu.

—No te lamente porque tu vida ha sido difícil. «El martillo destroza el cristal, pero forja el acero». Depende del alma.

—No te quejes porque has tenido que renunciar y luchar lo indebido para obtener lo que otros, sin esfuerzo, poseen. Seguro que habrás ganado en sabiduría y comprensión.

—No sientas lástima de ti mismo ni digas: «Esto no debía sucederme». Al cerrarse un camino, otro se abre lleno de promesas.

—Si el sufrimiento te busca, no huyas. Tarde o temprano tropezarás con él. Pídele más bien la enseñanza que te trae.

J. M. Alimbau

SANTORAL

2. ✠ Diumenge XXVII de durant l'any. Sants Àngels de la Guarda; M. D. de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat de Lleida (1946); sant Sadurní, ermità, a Sòria; beat Berenguer de Peralta, bisbe electe de Lleida.

3. Dilluns. Sant Francesc de Borja (Gandia 1510 - Roma 1572), prev. jesuïta; sant Gerard o Grau, abat; santa Maria-Josepa Rosselló, fund.

4. Dimarts. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes i els veterinaris; sant Petroni, bisbe; santa Àurea, verge.

5. Dimecres. Tèmpores d'acció de gràcies i de petició. Sant Froilà, bis-

be de Lleó; sant Atilà, bisbe de Zamora; santa Caritina, vg.; santa Faustina Kowalska, vg. polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.

6. Dijous. Sant Bru (Colònia 1035-Squillace 1101), prev., retirat al desert de Chartreuse, fund. Cartoixans (Ocart); sant Emili, mr.; santa Fe, vg. i mr.; santa Maria de les Cinc Llagües, vg. franciscana.

7. Divendres. Mare de Déu del Roser, commemoració de la victòria de Lepant (1571); sant Marc, papa (romà, 336); sant Sergi, mr.; santa Julià, vg. i mr.

8. Dissabte. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.; santa Taïs, penitent.

EDUCAR

Educación religiosa

En esta época de laicismo beligerante, de ataque a todo lo que huele a religiosidad, quienes salen perjudicados son los niños y los jóvenes. Como siempre, los más débiles.

Sin el ejemplo de sus padres y cuidadores habituales que les aconsejen cómo acercarse a la práctica religiosa, si además ven en su hogar un desinterés a cualquier matiz de religiosidad y en su entorno de camaradería brilla por su ausencia la menor referencia a la religión, ¿cómo se interesará el niño por ella?

La formación religiosa hay que aprenderla, pues no llega con un soplo de aliento divino (otra cosa es el don de tener fe). De la misma manera que hoy sabemos que existen diversos tipos de inteligencia (emocional, lingüística o musical), contamos con la espiritual, que también hay que cultivar y ejercitar si queremos que luzca, como bien se explica en *Inteligencia espiritual*, obra del eficaz comunicador, filósofo, teólogo y buen amigo Francesc Torralba.

El colega galo Aldo Naouri dice claramente en su exitoso libro *Educación a nuestros hijos*. Una tarea urgente: «Si el ambiente familiar es sólido, está consolidado y centrado en valores morales —incluidos los valores religiosos, que no sólo sirven para fabricar extremismos—, si es independiente de los cantos de sirena de la sociedad de consumo, los hijos siempre serán educados, estarán bien estructurados y serán emprendedores.»

¿No les parece que sería bueno hacer caso a esta sensata recomendación de este prestigioso pediatra? ¿Por qué privar a sus hijos de enseñanza y de educación religiosas? Hay estudios que demuestran que la fe protege al joven frente a las drogas, el alcohol y el tabaco, incluso cuando la presión de otros jóvenes va en sentido contrario.

Dr. Paulino Castells

(*Tenemos que educar*, Ed. Península. *Hem d'educar*, Ed. Columna)

Aplec de Boscallt

Un gran nombre de fidels arribats d'Ansovell, Cava, Arsèguel i d'altres pobles i viles de la contrada es van reunir diumenge dia 4 de setembre als peus de la serralada del Cadí per participar de l'aplec en honor de la Mare de Déu de Boscallt. L'aplec, presidit per Mn. Manuel Pal, s'inicià amb el rés del rosari i, tot seguit, amb l'Eucaristia, molt participada pels fidels.

A l'homília, Mn. Pal va destacar que l'amor veritable és aquell que sap perdonar i que el cristianisme és amor i l'amor ho és tot; «estimar és tota la llei».

En finalitzar l'Eucaristia els feligresos van cantar els goigs de la Mare de Déu de Boscallt, acompanyats pels músics del grup Torb i van venerar la imatge de la Mare de Déu. En acabar la celebració Mn. Pal va agrair a tots els presents les seves ofrenes, amb les quals ha estat possible repassar la carena del teulat i substituir les teules trencades, i anar així rehabilitant el temple.

Després, els romeus es van anar repartint per l'esplanada davant el Santuari per compatir una estona de convivència tot dinant i escoltant les peces del repertori tradicional català que anaven interpretant el grup Torb i l'acordionista Georgina.

Venerant la Mare de Déu

Benedicció de la nova campana «Sta. Maria de Bellpuig» per al Monestir de les Avellanes

Mn. Solé beneeix la campana

El 5 de setembre, l'Arxiprest de la Noguera, Mn. Ramon Solé beneix la nova campana «Santa Maria de Bellpuig», que ha quedat instal·lada al campanar del Monestir de les Avellanes. La benedicció es va realitzar en un acte al qual hi han assistit, entre d'altres autoritats, la Vicepresidenta del Consell Comarcal de la Noguera, Maria Antònia Pubill, l'Alcalde de les Avellanes i Santa Linya, Maria Carme Garrofé, i l'Alcalde d'Os de Balaguer (municipi on es troba el Monestir) Estefania Rufach.

El Germà marista Jaume Parés donà la benvinguda als assistents i agrai a l'Associació dels Amics del Monestir de les Avellanes la iniciativa d'haver posat en marxa el projecte de recuperació de les campanes al Monestir, i sobretot haver-ho tirat endavant implicant-hi la societat i les entitats públiques i privades del territori. Cal recordar que la campana beneïda va ser fosa de manera tradicional durant la 24a Trobada de Campaners de Catalunya a Os de Balaguer, el passat mes d'abril. En els parlaments es va esmentar el significat de les campanes, campaners i campanars en la història i tradicions del nostre país: l'alcalde d'Os de Balaguer apuntà la importància de recuperar el so de les campanes, tenint present que Os és el municipi campaner de Catalunya.

Després dels parlaments i de la benedicció, es llegí l'acta d'apadrinament de la nova campana. S'han escollit com a padrins els representants de les autoritats presents a l'acte: Ajuntament d'Os de Balaguer, Ajuntament de les Avellanes i Santa Linya, Consell Comarcal de la Noguera, Arxiprest de la Noguera i Associació d'Amics del Monestir de les Avellanes. Els padrins firmaren l'acta i feren cadascun d'ells un toc de campana, destacant el toc de Mn. Ramon Solé, que va fer una demostració del toc a missa i del toc de foc. Finalment es repartí un obsequi a tots els assistents. L'acte finalitzà amb un refrigeri als jardins del Monestir.

Ara la campana restarà exposada a la vista de tothom dintre del Monestir de les Avellanes fins al moment que hagi de ser pujada al campanar.

El 2 de gener de 2012 tindrà lloc l'acte final del projecte «Que sonin les campanes al Monestir», amb el primer repic de campanes. El projecte inclou la recuperació de l'única campana dels monjos que encara queda al Monestir (dedicada a Sant Jaume Apòstol), i que compartirà campanar amb la de Santa Maria de Bellpuig.

Trobada d'inici de curs dels seminaristes

Els dies 7 al 9 de setembre els seminaristes del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya, que agrupa els candidats al ministeri sacerdotal de les set Diòcesis de la Província Eclesiàstica Tarraconense en el seu temps de formació, es van reunir a l'Acadèmia Mariana de Lleida per preparar l'inici del nou curs acadèmic 2011-2012. Estaven acompanyats pel Bisbe responsable Mons. Joan-Enric Vives i el seu Rector Mn. Norbert Miracle i el nou Vicar Mn. Jaume Casamitjana, així com pel Sr. Bisbe de Lleida Mons. Joan Píris i el Rector del Seminari de Lleida Mn. Jaume Pedrós. També s'hi va fer present el Rector d'Urgell Mn. Ignasi Navarri.

El curs serà oficialment inaugurat per l'Arquebisbe de Tarragona i els Bisbes de les Diòcesis de la Província Tarraconense el dia 6 d'octubre a la seu del Seminari a Barcelona.

Els seminaristes de visita a Aitona

Festa de Bellfort a la Baronia de Rialb

Bellfort

El darrer diumenge del mes d'agost a les acaballes de l'estiu, i pròxim a les festes de Sant Agustí d'Hipona es va dur a terme al poble de Bellfort, la seva festa major en honor del sant. En un dia en què els censats es multipliquen, ja que al llarg del dia es fan presents els fills del poble i els familiars que viuen en d'altres llocs. L'acte central es va fer al migdia, a l'església de Sant Serni, una construcció romànica del segle XII de gran bellesa, com d'altres que hi ha a la Baronia.

Una vegada celebrada la missa, amb la participació dels veïns del poble, va tenir lloc una tradició que es perd en el temps i que parla del sentit de la trobada, de festa i de família. Una vegada acabada l'Eucaristia, quan els fidels van sortint, se'ls dona a cadascú un ramet d'alfàbrega, una planta aromàtica que s'enduen i guarden a casa seva. Després hi ha la benedicció dels pans, un altre símbol del sentit del viure i compartir la festa, una benedicció i lliurament que trobem com a tradició en molts indrets i pobles de la nostra diòcesi, des de sempre. Mn. Jaume Mayoral va beneir els panets i els fidels van marxar cap a el dinar de germanor amb ell. Com a acte simbòlic, al final de la cerimònia, Mn. Mayoral va tallar uns trossos de pa que va donar als infants que havien assistit a la celebració.

Festa de Sant Gil al Santuari de Núria

L'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, va tornar a presidir enguany la festa de Sant Gil, al Santuari de Núria, en una missa solemne en la qual va exhortar els presents a estar joiosos de ser cristians i a estendre el testimoni de la pròpia experiència de fe en la vida quotidiana. Mons. Vives concelebrà l'Eucaristia amb el Vicari General, Mn. Josep M. Mauri i els capellans del Santuari Mn. Melcior Querol i Mn. Joan Perera, i el secretari Mn. Cinto Busquet. També hi participà un diaca permanent de Nîmes.

A la celebració van assistir nombroses personalitats: els alcaldes de Querolbs (Immaculada Constans), Ribes de Freser (Marc Prat) i de Ripoll (Jordi Munell), el President del Consell Comarcal del Ripollès, i els directors generals d'Afers Religiosos, Xavier Puigdollers, de Transports i Mobilitat, Ricard Font i de l'Agència Catalana de la Joventut, Montserrat Suari. El President de Ferrocarrils de la Generalitat, Enric Ticó, es va

Veneració de Sant Gil a Núria

manifestar molt content de participar per primera vegada en aquesta celebració. Posà en relleu la millora de les instal·lacions a l'edifici d'acollida nou de Sant Josep i agrai a l'equip anterior la tasca duta a terme, que ha permès a les instal·lacions de la Vall de Núria arribar en el lloc actual de modernització i qualitat.

L'Arquebisbe va parlar durant l'homília del goig de sentir-se de la comunitat de Jesús: «demanem-li a la Mare de Déu les ganes de tenir ganes de creure i d'estimar», tot exhortant els presents a estar contents de ser cristians i a estendre el testimoni de la pròpia experiència de fe, en un moment en què sembla haver-hi un «eclipsi de Déu», tot recordant una expressió del Papa Benet. En la festa de Sant Gil, proposà de mirar Déu com el Bon Pastor, de manera renovada, de tornar a creure de nou l'Evangeli: «som el poble de Déu i avui hem de compartir aquest goig», tot recordant que som ovelles amb un pastor que ens estima.

Després de la missa al Santuari, durant la qual els pastors van fer la seva ofrena a la Mare de Déu, es va dur a terme la tradicional processó de la imatge de la Mare de Déu fins a la capella de Sant Gil, on, comptant amb la presència de les autoritats, es venerà el sant.